

РЕШЕНИЕ

№ 1102

гр. Перник, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. А. Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело № 20211720106240 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на „Топлофикация – Перник“ АД, в която се сочи, че в полза на дружеството срещу Община Перник е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 5563/2021г. по описа на Районен съд Перник за сума представляваща стойността за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент – общинско жилище, находящ се в *****, *****, ***** в размер на 584,13 лв., от които главница в размер на 497,64 лв. за периода от 01.05.2018 г. до 31.12.2018 г. включително месец юли 2019 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (01.11.2021 г.) до окончателното изплащане на сумата, както и сума в размер на 86,49 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 10.07.2018 г. до 19.08.2020 г.

Твърди се, че между топлофикационното дружество от една страна и ответника е налице облигационна връзка, възникнала по силата на закона, относно продажбата и покупката на топлинна енергия. Излага свой прочит на относимото по спора материално право. Твърди, че е изпълнил своето задължение, като е доставил на ответника количеството топлинна енергия, чиято стойност се претендира в настоящото производство.

С оглед на изложеното моли съда да признаете за установено, че ответникът дължи горепосочените суми. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор в срок. Оспорва исковата претенция по основание и размер. Твърди, че процесният имот е общинско жилище където е настанено трето по спора лице – Р.И.К. и семейство □, които са действителните ползватели по договор за наем, считано от 09.11.1995 г., със срок на настаняване - постоянен. Пояснява, че Р.И.К. е починала на 23.12.2003 г., като до този момент е обитавала жилището със сина си К. М. С. и семейството му. След смъртта на титулярката е издадена Заповед за пренастаняване, с която в процесното общинско

жилище е пренастанен К. М. С., ведно с четиричленното му семейство, със срок за настаняване - постоянен. Твърди, че през процесния период К. М. С. е обитавал жилището и продължава да го обитава.

Позовава се на действащите общи условия с ищеца, съгласно които е следвало да бъде уведомен за текущите задължения, както и за осигуряване на достъп за отчитане на измервателните уреди.

Намира, че част от исковите претенции са погасени по давност. Излага свой прочит на нормативната уредба, относима към настоящия спор.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове в частта, която е погасена по давност.

Претендира разноски.

С отговора на исковата молба е направено искане за привличане на трето лице помагач – К. М. С. и са предявени обратни искове срещу него.

Със своевременно предявените обратни искове се сезира съда за осъждане на К. М. С., в качеството му на наемател, за сумите представляващи стойността за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент, находящ се в *****, *****, ***** в размер на 282,58, от които 245.51 лв. - главница за периода от 01.10.2018 г. до 31.12.2018 г. включително месец юли 2019 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на обратния иск (16.12.2021 г.) до окончателното изплащане на сумата, както и сума в размер на 37,07 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 08.12.2018 г. до 19.08.2020 г.

Изложени са твърдения, че ответникът по обратния иск пребивава в общинското жилище, поради което се е обогатил неоснователно от доставяната до това жилище топлинна енергия.

С оглед на изложеното моли съда да уважи предявените искове.

Претендира разноски.

Третото лице-помагач и ответник по обратния иск К. М. С., чрез назначения си особен представител е депозирал отговор в срок. Намира предявените искове за недоказани по основание и размер. Позовава се на изтекла погасителна давност. По обрания иск също изразява становище за неоснователност. Конкретно твърди, че не са налице договорни отношения с ищеца, оспорва доставката на топлинна енергия. Поддържа, че общите условия не са надлежно разгласени и нямат действие спрямо него. Оспорва изцяло приложените писмени доказателства. Излага свой прочит на нормативната уредба, относима към настоящия спор.

Намира, че исковите претенции са погасени по давност.

С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на „Топлофикация-Перник“ АД, че за него не е възникнало задължение към ищеца.

В съдебно заседание страните, без ответника по обратния иск, се представляват. Поддържат изложените твърдения и фактически възражения.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Предмет на доказване по делото е парично вземане на ищеца, произтичащо от договор за доставка на топлинна енергия, сключени с ответника. Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство изцяло съвпадат, поради което предявеният иск е процесуално допустим.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, регулирано от публично известни Общи условия; 2) продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача, за която се дължи посочената в исковата молба сума. По акцесорния иск за обезщетение за забава е необходимо да бъде установено изпадането на ответника в забава и размера на търсеното във връзка с това обезщетение.

Според задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ) като договорно правоотношение, произтичащо от договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Преценката относно наличието на качеството потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди по отношение на ответника следва да се прави съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката и Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация – Перник“ ЕАД. Последните имат обвързваща сила за страните по взаимоотношенията, възникнали във връзка с производство и доставка на топлинна енергия при спазване разпоредбата на чл. 150 от ЗЕ.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ, страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът/потребителят на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г.), е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. § 190 от ДР на ЗЕ „клиенти/потребители на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение.

В този смисъл е и клаузата на чл. 3, ал. 1 от процесните Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, на потребителите в гр. Перник, приложими от ищеца и одобрени с Решение № ОУ-011/14.04.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник Съперник – бр. 82/3959/29.04.2008 г., а с това и влезли в сила, съгласно която купувач на топлинна енергия е всяко физическо лице – потребител за битови нужди, което е собственик или титуляр на вещно право на ползване на имот в топлоснабдена сграда. В тази връзка следва да се отбележи, че включването на клаузите на процесните ОУ като източник на права и задължения между страните съгласно чл. 150, ал. 2 от Закона за енергетиката (ЗЕ) е обусловено от

оповестяването им и изтичане на 30 дни след първото им публикуване. В случая се установи, че последните са оповестени в един местен ежедневник, поради което и с оглед липсата на твърдения от ответника за възражения срещу тях, съдът счита, че са влезли в сила. Отношенията то така действащите общи условия се уреждат от специален закон – ЗЕ, поради което редът в ТЗ и ЗЗД, където се изисква писмено приемане на общите условия е неприложим. Поради това договорът се счита сключен при определените от дружеството общи условия от момента, в който потребителят бъде присъединен към топлопреносната мрежа и започне да консумира топлинна енергия от същата.

Съгласно чл. 34 ал. 1 от Общите условия, купувачът е длъжен да заплаща дължимите се суми на доставената топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. При съобразяване на тази конкретна договорна клауза и по правилото на чл. 84, ал. 1 ЗЗД, изискуемостта на вземането настъпва именно в деня, следващ тридесетия ден след края на отчетния период. При неплащане в този срок и на основание чл. 86, вр. чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД длъжникът, в качеството си на потребител, изпада в забава и дължи заплащането на обезщетение в размер на законната лихва, без да е необходимо изрично волеизявление на ищеца в този смисъл.

При тази правна рамка, съдът дължи произнасяне по конкретно твърдените права и факти, както и по възраженията, релевиращи от страните по делото.

В настоящия случай между страните не са спорни обстоятелствата, че процесният имот представлява общинска собственост, предназначена за отдаване под наем за жилищни нужди, като същите се установяват и от ангажираните писмени доказателства, което дава основание на съда да приеме, че в конкретния случай ответникът като собственик на процесния недвижим имот е пасивно материално легитимиран по отношение на предявените искове.

Спорни са останалите елементи от правопораждащия фактически състав относно доставката на топлинна енергия и нейната стойност.

По делото е изслушана и приета заключение по СТЕ, неоспорено от страните, която съдът кредитира изцяло като обосновано, обективно и компетентно изготвено, отговарящо на всички поставени задачи. В заключението е отразено, че същото е изготвено при анализ на приложените по делото и представени от ищеца документи, изискани на място от ищцовото дружество и от фирмата за дялово разпределение. Услугата за дялово разпределение е въведена в СЕС, по силата на договор с ЕС, като същевременно са налични и споразумения между ищеца и ФДР за предоставяне на тази услуга за сградата в режим на ЕС, в която се намира процесният имот. От заключението се установява, че монтираните в абонатната станция уреди за търговско измерване – топломери са преминавали през задължителните периодични метрологични проверки, в хода на които са окачествени като съответстващи на одобрения тип, поради което са годни за търговско измерване и показанията им могат да се считат за достоверни. В експертизата е отразено, че през релевантния период технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от брутната топлоенергия, отчетена ежесечно по общия топломер. Същите са останали за сметка на ищцовото дружество, като на ФДР е подавана за разпределение само нетната топлоенергия. След провеждане на годишния отчет разходът на топлоенергия е преизчислен (изравнен), прогнозно начислените суми са сторнирани и определената разлика е съобразена при индивидуалните изравнителни сметки.

Имотът на ответника е свързан към СИ за БГВ и има водомер за топла вода. За процесния период ФДР е начислявала ежесечно по време на отоплителните периоди прогнозна топлоенергия. За от отчетния период е бил осигурен достъп до индивидуалния имот, поради което след като са приложени нормативно установени

правила за изчисляване на дължимите се суми за топлоенергия и погриване на вода, съобразно разход от предходен период са преизчислени съобразно констатирания разход по показания на уредите и е изготвена изравнителна сметка. Установено е, че в имота отоплителните уреди са „затапени“ – „отсъединени“ от сградната инсталация. Изготвени са две отделни изравнителни сметки, съставени на К. М. С. за процесния период и на Община Перник за последващ такъв.

При така установените факти, въз основа на извършения анализ експертизата достига до извод, че общата дължима сума за процесния период е на стойност от 497,64 лева.

По делото е изслушана и приета заключение по СИЕ, изготвено при проверка на счетоводството на ищцовото дружество. Вещото лице по приетата СИЕ е констатирало, че размерът на претендираната главница помесечно за исковия период е формирана от дължимата ТЕ по компоненти – отопление, вноса за услугата „дялово разпределение“, БГВ, изравнителна сума и корекция. Вещото лице е достигнало до извод, че за исковия период равностойността на предоставяните от ищеца услуги за отопление, битово подгриване на гореща вода и дялово разпределение, след корекциите, съгласно изравнителните сметки възлиза на посочената в исковата молба стойност – 497,64 лв. Падежите на всяко месечно задължение са определени, при съобразяване на клаузите на Общите условия на дружеството. В заключението по СИЕ е посочено, че за процесния период лихва за забава е в размер на 86,49 лева. Съдът кредитира изцяло приетата СИЕ, тъй като същата е изготвена компетентно, подробно и в пълнота отговаря на всички поставени задачи.

От изложеното дотук съдът намира за доказано по делото, че ищецът, в качеството си на страна по облигационното правоотношение с ответника, през процесния период е доставил до ползвания от него имот топлинна енергия за сумата посочена в исковата молба.

Ответникът е въвел правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност. В настоящия случай, вземането, представляващо главница за доставена и неплатена топлинна енергия има характера на периодично плащане по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и спрямо него е приложима тригодишната погасителна давност, в който смисъл са задължителните за съда разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС. Съдът намира, че тригодишният давностен срок е приложим и по отношение на вземането, представляващо законна лихва за забава на месечните плащания, предвид характера му и регламентираното в разпоредбата на чл. 119 ЗЗД погасяване по давност на всички акцесорни вземания като последица от погасяването по давност на главницата.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер има процесното вземане за главница, началният момент на давностния срок е настъпването на падежа им, и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането.

По правилото на чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Следователно вземането за главница (изискуемо в тридесетдневен срок от датата, означаваща края на отчетния период), възникнало в тригодишен срок преди датата на подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение е погасено по давност.

При съобразяване с горните изводи и с конкретната дата, на която е депозирано процесното заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 01.11.2021 г., което действие води до прекъсване на давността за процесните вземания

на основание чл. 116 ЗЗД, съдът намира, че не цялата искова претенция е погасена по давност. Както бе посочено - чл. 34, ал. 1 от общите условия определя изискуемостта на всяко месечно вземане (прогнозните по чл. 32, ал. 1, т. 2 ОУ) - деня, следващ изтичането на тридесет дена след края на отчетния период. В този период задължението е изпълняемо - длъжникът дължи изпълнение, но не е длъжен да изпълни (арг. чл. 70, ал. 1 ЗЗД), т.е. вземането е възникнало, но то не е изискуемо по смисъла на чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Изтичането на 30-дневния срок е относим към изискуемостта и изпадането в забава на длъжника, като се санкционира с начисляване на обезщетение за забава – чл. 34, ал. 6 ОУ.

При тези обективни данни и правни изводи, настоящият състав приема, че процесните вземания за главница са погасени по давност за сумите дължими за отчетните месеци до 30.09.2018 г. включително. Останалите в периода от м. октомври 2018 г. (изискуемо на 30.11.2018 г.) до м. декември 2018 г. вкл. 07.2019 г. в общ размер на **245,51 лева** не се покриват от тригодишна погасителна давност, тъй като заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано на 01.11.2021 г.

По отношение на задължението за заплащане на законната лихва за забава върху главницата, предмет на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира, че предвид акцесорния му характер, възникването на последното е обусловено от дължимостта на главното вземане и неизпълнението му в срок и на основание чл. 119 ЗЗД същото е погасено по давност с изключение на лихвата върху непогасената по давност главница, като този иск е основателен за сумата от **37,07 лева**.

При тези правни изводи, предявените иски се явяват частично основателни и следва да бъдат уважени в установения като доказан и непогасен по давност размер, а отхвърлени за разликата до пълния предявен размер.

По предявения обратен иск.

При извод за основателност на главните установителни иски, съдът следва да разгледа и осъдителните обратни, насочени срещу третото лице. Същите са своевременно предявените, с правно основание по чл. 232, ал. 2, чл. 239 ЗЗД, както и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, насочени към третото лице-помагач, което ответникът моли да бъде осъдено да му заплати сумите, както и законната лихва за забавата на месечните плащания (245.51 лв. - главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на обратния иск (16.12.2021 г.) до окончателното изплащане на сумата, както и сума в размер на 37,07 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания) с твърдения, че това задължение е поето от него по силата на съществуващо между страните наемно правоотношение. В доказателствена тежест на ищеца по обратните иски е да установи наличието на облигационно (наемно) отношение относно процесния имот и период между него и третото лице - ответник по обратните иски, неговото съдържание и изпадането му в забава.

По своето предназначение жилищата, представляващи общинска собственост могат се отдават за настаняване под наем на граждани с установени жилищни нужди, като условията и редът за това се определят с наредба на съответния общински съвет. (арг. чл. 43, т. 1, вр. чл. 42, ал. 1, т. 1 и чл. 45а ЗОС). Съгласно чл. 24, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Община Перник (Наредбата) въз основа на настанителната заповед кметът на общината сключва писмен договор за наем по образец, в който се определят правата и задълженията на страните, включително задължението за заплащане на консумативни разноски.

От представената по делото Заповед № 17/09.11.1995 г. на кмета на Община Перник се установява, че Р.И.К. заедно със семейството си (в т.ч. К. - син) е настанена в процесното общинско жилище за постоянен срок. Тази заповед има действие и

спряно ответника на основание чл. 4, ал. 4 от Наредба за условията и реда за управление и разпореждане с общински жилища на Община Перник (отм. с решение № 1147/23.07.2015 г. на ОбС). Фактическият състав на възникване на наемно правоотношение е завършен с издаването от кмета на заповедта съгласно приложимия към този момент чл. 20, ал. 2 ППЗОБС (отм.). Заповедта има действие за всички членове от семейството на настанения. Със заповед № 358/16.03.2004 г. ответникът по обратния иск е пренастанен за постоянен срок. Друг довод в тази насока е подадената лично от ответника по обратния иск декларация, съгласно която обитава под наем общинското жилище, което представлява извънсъдебно признание на неизгоден за страната факт и се цени с висока доказателствена стойност.

Съвкупната преценка на обсъдените доказателства формира доказателствения извод, че през процесния период ответникът по обратния иск е бил настанен в общинското жилище, предназначено за отдаване под наем на основание настанителна заповед. Няма данни настаняването да е прекъсвано или прекратявано. Поради изложените фактически и правни съображения съдът намира, че в процесния период Община Перник и ответникът по обратния иск са били обвързани от наемно правоотношение, по силата на което за него е възникнало задължението да заплаща разносните, свързани с имота, в т.ч. за потребена топлинна енергия по арг. чл. 232, ал. 2 ЗЗД. Доколкото не се установява по делото изрична уговорка, че ответникът по обратния иск не носи финансовото бреме за потребените режийни разноси, съдът е длъжен да приложи законната норма, заместваща конкретни уговорки между страните. Ето защо предявеният обратен иск за осъждане на К. М. С. да заплати сумата в размер на 245,51 лева, представляваща стойността на доставена, но незаплатена топлинна е основателен и следва да бъде уважен в цялост.

При извода за основателност на главната претенция, не е налице вътрешнопроцесуалната предпоставка за разглеждане на предявения в условията на евентуалност иск за неоснователно обогатяване.

Искът за сумата в размер на 37,07 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания обаче съдът намира за неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен. Това е така, защото дължимостта на тази претенция почива на правилото на чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съгласно който при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Забавата е регламентирана в чл. 84 ЗЗД, който предвижда, че тя настъпва изтичането на определен от страните срок; след покана от кредитора, ако не е определен срок и е обособена хипотеза при непозволено увреждане - без покана, като чл. 70, ал. 1 ЗЗД повелява, че срокът се смята уговорен в полза на длъжника, ако не следва друго от волята на страните или от естеството на задължението. В конкретния случай, макар и да се прие, че ответникът по обратния иск дължи заплащане на цената на консумираната топлоенергия, по делото не се представиха доказателства, а и твърдения, че същият е изпаднал в забава преди подаване на исковата молба по обратния иск (30.12.2021 г.), което действие следва да се счете за покана по смисъла на чл. 84, ал. 2 ЗЗД и от който момент следва да бъде присъдена лихва върху главницата.

Обратният иск има за предмет притезание на привличащата срещу подпомагащата страна, основано на реално изпълнение на договорно задължение, като по своята процесуална характеристика, предявяването на обратен иск по реда на чл. 219, ал.3 ГПК, съставлява последващо обективно съединяване на искове при условията на положителна евентуалност. Уважаването на главния иск е предпоставка за уважаването на евентуалния (макар и той да почива на друго основание, различно от това на главния), като специфичното при обратния иск е създаването на условно изпълнително основание - правото на изпълнение по този иск се поражда едва след

като главното задължение е погасено, т. е. след като привличащият ответник е удовлетворил ищеца-кредитор. Ето защо, ответникът по обратния иск следва да бъде осъден да заплати същото, но при условие, че Община Перник удовлетвори кредитора „Топлофикация -Перник“ АД.

Останалите възражения, изложени в отговора по обратния иск съдът намира за неоснователни доколкото същите касаят предявения главен иск, по който съдът вече изложи съображения за неговата основателност и не намира за необходимо да ги повтаря.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 ГПК такива следва да му бъдат присъдени. Ищецът е доказал разноски в размер в общ размер на 375,00 лева, като е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство в размер от 200,00 лева, което също следва да бъде присъдено. При този изход от спора на ищецът се дължат разноски в размер на **278,15** лева.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски, на ищеца се дължат **36,28** лева, които също следва да му бъдат присъдени.

Ответникът е претендира разноски и по правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК такива следва да му бъдат присъдени. От заявените такива за възнаграждение за процесуално представителство в размер от 200,00 лева, доколкото не е представена обосновка, съдът приема, че половината от тях са за защита по предявения срещу него искове, а другата половина по предявените от него обратни искове. Пропорционално на отхвърлената част от иска следва да му бъдат присъдени **51,63** лева. В заповедното производство разноски не са претендирани.

Ответникът има право на разноски и по предявените от него обратни искове. От доказаните такива 50,00 лева за ДТ и 150,00 лева депозит за особен представител, както и 100,00 лева за процесуално представителство следва да му бъдат присъдени такива в размер на 260,65 лева, предвид приетите за частично основателни искове, предявени от него.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ, че **В ПОЛЗА** на „Топлофикация-Перник“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ж. к. Мошино, ТЕЦ „Република“ **СЪЩЕСТВУВА изискуемо вземане** срещу **Община Перник**, ЕИК 000386751, гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски“ № 1А в размер на **245,51 лева**, представляваща стойността на доставена, но незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в *****, *****, ***** за периода от 01.10.2018 г. до 31.12.2018 г. вкл. 07.2019 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на **37,07 лева**, представляваща законна лихва за забава върху месечните задължения за периода от 31.10.2018 г. до 19.08.2020 г., като **ОТХВЪРЛЯ**

иска по чл. 153, ал. 1 ЗЕ за разликата над 245,51 лева до пълния предявен размер от 497,64 лева и периода от 01.05.2018 г. до 30.09.2018 г. и този по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 37,07 лева до пълния предявен размер от 86,49 лева за периода от 10.07.2018 г. до 30.10.2018 г. **като погасени по давност**, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 5563/2021 г. по описа на Районен съд Перник.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Община Перник**, ЕИК 000386751 да заплати на „**Топлофикация-Перник**“ АД, ЕИК 113012360 сумата от **278,15 лева** – разноски пред Районен съд Перник в исковото производство и сумата от **36,28 лева** – разноски пред Районен съд Перник в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „**Топлофикация-Перник**“ АД, ЕИК 113012360 да заплати на **Община Перник**, ЕИК 000386751 сумата от **51,63 лева** – разноски пред Районен съд Перник в исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 232, ал. 2 ЗЗД, **К. М. С.**, ЕГН ***** да заплати на **Община Перник**, ЕИК 000386751, гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски“ № 1А сума в размер на **245,51 лева**, представляваща стойността на доставена, но незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в *****, *****, ***** за периода от 01.10.2018 г. до 31.12.2018 г. вкл. 07.2019 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на исквата молба по обратния иск – 30.12.2021 г., дължимо по договор за наем **СЛЕД КАТО** **Община Перник** изпълни задължението си да заплати на „**Топлофикация-Перник**“ АД установените като дължими с настоящото решение суми в пълен размер.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от **Община Перник**, ЕИК 000386751 срещу **К. М. С.** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата в размер на 37,07 лева - законна лихва за забава върху месечните задължения за периода от 31.10.2018 г. до 19.08.2020г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **К. М. С.**, да заплати на **ОБЩИНА ПЕРНИК** сума в размер на 260,65 лева разноски пред Районен съд Перник в настоящото производство, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Решението е постановено при участие на **К. М. С.** - трето лице помагач на **Община Перник**.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____